

DANKÓ Tímea

Kavics, babám

A nevét még mindig nem.

Szemüvege vastag, fekete keretes volt. Néha idegenek arcán látom. Olyankor kell egy perc, amíg a szív kitombolja magát, és a verejték felszárad, mert mégsem lehet ő, csak az emlékezet erősebb, mint a valóság.

Amikor beköszöntött az ősz hajszálak kora, hidrogénszókére váltott. Egy pöfékelő madárijesztőhöz lett hasonló. Jobb kezében cigaretta lógott, bal kezében az enyém. Bárki más dohányzott, nem bírtam a szagát.

De ha csak arról mesélek, amiről lehet, nem változik semmi. Ez egy klisé. Kezdjük inkább előlről.

Tizenhárom évesen az ezotéria megszállottja voltam. Táborozni mentem egy busznyi gyerekekkel együtt, akik élvezték, hogyha egy hatalmas szöggel turkálhattak a földben. Én is, de csak ha találtam valamit: hegyikristályt, ametisztet. Többnyire sódert sikerült.

Ő valamennyinek ismerte a nevét.

Mindenki rajongott érte, körbegyűlték, mi ez, és mennyire ritka, és mire jó.

Ez csak egy kavics, babám, dobd el.

Talán ez volt az első mondat, amit nekem címezett.

Mindig a nyomában voltam, figyeltem, ahogy az ásványok gyógyító hatásáról mesélt. Szavai megbűvölték a hallgatóságot. Egy mágikus világot tárt elénk természetfeletti erővel bíró gyógyítókról, látókról, angyalokról szóló történeteivel. Minden, amiben akkoriban hittem, igazolást nyert általa.

Úgy éreztem, muszáj tudatnom vele, mennyire hasonlóan látjuk a világot, de mindig rengetegen voltak körülötte. Végül az egyik éjszakai túrán sikerült a közelébe férköznöm, és hosszasan beszélgettünk, egyre mélyebbre merülve egy elvarázsolt világ bugyraiba, amelyből később nehéz volt kiszállni.

Mindenkit körülvesz egy erőtér, amely tükrözi a jellemét, magyarázta. Az enyém barna és vörös, a föld és tűz színe.

Az enyém pedig ezüstfehér, mondtam, legalábbis az utcán ezt állította egy idegen. Meg azt is, hogy vízöntő lesz a férjem.

Két tenyere közé fogta a kezem, sokáig, mint aki figyel valamire.

Mi ismerjük egymást. Tudod, néha megérezem, ha valakivel már találkoztam. Meglátom, és az a benyomásom támad, hogy mindent tudok róla. Hány cukorral issza a kávé, mi a kedvenc virága, mit álmodott előző éjjel. Mintha előző életünkben együtt lettünk volna.

Ezután távolabb sodródtunk. Emlékszem, ahogy gyerekek gyűrűjében áll, én pedig egy patakot átívelő hídról figyelem. Akkor megfordul, és úgy néz a szemembe, mintha lenne egy titkunk, ami valahol mélyen áramlik, a látható világ alatt.

Onnantól kezdve kézen fogva jártunk.

Próbáltam megfejteni mit érzek, de nem hasonlított semmire, amit addig tapasztaltam. Egyszerre csodálatot, melyet tanítvány a mestere iránt, és egy különös vonzalmat, melynek

nem az érintés, sokkal inkább a közelség a tárgya. Ugyanakkor volt egy árnyalatnyi különbség aközött, ahogy én fogtam az ő kezét, és ahogy ő az enyémet.

Taszított, de nem tudtam, hogyan lehetnék kicsit kevésbé közel. Azt kívántam, bárcsak rokonok lennénk, akkor apámként szerethetném, és senki sem nézne ránk furcsán.

Úgy jársz, mint akit nem érdekel, mások mit gondolnak, mondta egyszer. Egy darabig sikerült elhitetnem magammal, hogy azt érzem, amit mutatok.

A tábor után sokáig tartottuk a kapcsolatot. Felhívott, és elmesélte az álmait, amelyek általában Olaszországban játszódtak, talán, mert tudta, hogy szeretnék eljutni oda. A történetekben mindig egy párt alkottunk, gondoláztunk Velencében, vagy sétáltunk Róma főterén.

Lehet, hogy ez valamelyik előző életünkben történt, mondta, valahányszor a végére ért.

Ilyenkor émélyegni kezdtem, úgy éreztem, ezt már nem tudom visszacsinálni, és mindig úgy kell majd tennem, mintha jobban szeretném.

Nem emlékszem, miről beszéltünk utoljára, csak arra, ahogyan végződött.

Szeretlek, szólt a telefonból. Ugye majd hozzám jössz feleségül.

*Tanácsköztársasági emlékmű (Kiss István, 1969).
Budapest, XIV. Dózsa György út, a korábban lebontott
Regnum Marianum templom helyén. 1970.*